

Transgenderismus: kdo je kdo?

Autor: Arthur Gordian

Transgenderismus je propaganda, vytvořená s cílem ponížit a vynutit si kapitulaci opozice

Tento článek se pokouší přijít s alternativním vysvětlením toho, proč se z transgenderismu stala nejnovější *cause celebre* elit naší Katedrály (pojem vzešlý z prostředí neoreakce, označuje souhrn liberálních civilních kultů od demokracie přes feminismus až po vyzvedávání všemožných menšin – pozn. DP). Podle běžně přijímaného výkladu, založeném mj. na práci Paula Gottfrieda, je transgenderismus příkladem ostentativních „projevů ctnosti“ (tzv. *virtue-signaling*) levičáků a projevem soupeření o status toho „nejsvatějšího“ ze všech – ovšem podle levicových kritérií. Ve snaze vylepšit svůj status se tak levičáci musejí uchýlovat k ještě extrémnějším formám rovnostářství než jejich okolí. Tak se z celého procesu rychle stává eskalující se závod ve zbrojení, v němž jsou levičáci lapeni svým vlastním kvazi náboženským systémem ve spirále hledání co možná nejradikálnějšího a nejiracionálnějšího vyjádření rovnostářských idejí.

Zkusme se ale zamyslet na trochu odlišnou hypotézou: elity Katedrály velice dobře vědí, že transgender lidé jsou mentálně nemocní, rozhodly se toho však využít pro vlastní postranní motivy, protože z celé záležitosti pro sebe dokáží vytěžit výhodu. Transgenderismus je propaganda typu 1, jejímž primárním cílem nejsou loajální levičáci, ale jednotlivci na okrajové pravici, kteří se sice mohou přiklonit ke Katedrále, ale také se proti ní postavit.

A co že jsou tyto „typy“ propagandy? Ve výběru esejí rétora **Richarda Weavera** nazvané *Na obranu tradice* (*In Defense of Tradition*) jsou popsány odlišné podoby, jež na sebe může propaganda brát, i jejich zamýšlený účel. Propaganda typu 1 je „velká lež“ Sovětského svazu nebo **Orwellova** románu *1984*. Její podstata je prostá: „velká lež“ by měla dost velká a zjevná na to, aby jí žádný duševně zdravý člověk nemohl uvěřit.

Na první pohled se tato forma propagandy podobá čínskému testu věrnosti, známému jako „Ukaž na jelena, a řekni, že je to kůň.“ Rozdíl zde však spočívá ve využití lži: Jako test věrnosti má „velká lež“ rozlišit mezi těmi, kdo zalžou, a těmi, kdo pro úřady nezalžou. Jde-li však o formu propagandy, není už věrnost adresáta třeba nijak zjišťovat – jedná se o nepřítele. Lež je zde tak užita jako druh psychologického trýznění, jehož účelem je ponížit příslušníky opozice. Vezměme si následující slova **Theodora Dalrymplea**:

Při mém studiu komunistických společností jsem dospěl k závěru, že smyslem komunistické propagandy nebylo přesvědčit či informovat, ale ponížit; čím méně tak propaganda odpovídala realitě, tím lépe. Když totiž lidé musejí mlčet v momentě, kdy slyší ty nejzjevnější lži – nebo když jsou je dokonce nuceni sami opakovat – nadobro přicházejí o jakékoliv zdání vlastní integrity. Přisvědčit nehorázným lžím ... svým způsobem znamená sám se stát zlým. Schopnost člověka čemukoliv odporovat je tím značně oslabena, často dokonce úplně zničena. Společnost morálně vykastrovaných lhářů lze ovládat snadno. Politická korektnost má dle mého soudu totožný účinek – a to zcela záměrně.

Weaver vysvětluje, jak tato forma propagandy usiluje o ponížení a narušení sebeúcty odpůrců režimu. Jde o exhibici ryzí moci: propagandista může svou oběť přinutit, aby opakovala doktrínu, o jejíž nepravdivosti oba vědí. Pro propagandistu v tom není žádná vidina zisku – kromě psychologického zlomení a zničení svého nepřítele. „Velká lež“ si nedává ambice mít nějaký účinek ještě za zdmi místnosti s mučidly. Jestli společnost transgender jednotlivce přijímá nebo ne, je pro elitu Katedrál a její výkon moci nad okrajově pravicovou částí obyvatelstva naprosto nepodstatné.

Asi nejslavnějším ztvárněním tohoto typu propagandy je ona slavná scéna z **Orwellova 1984**, v níž se **O'Brien** **Winstona** ptá, kolik prstů mu ukazuje. **O'Brien** ví, že ukazuje čtyři prsty. Ví také, že **Winston** ví, že to jsou čtyři prsty. **O'Brien** se tak nesnaží mučením docílit stavu, kdy by **Winston** už nikdy nedokázal rozlišit čtyři a pět prstů. **O'Brien** jednoduše dává na odiv svou moc demonstrací naprosté **Winstonovi** bezmoci – Strana má vládu i nad jeho slovy a činy. Jakmile odejde z místnosti, nesejde **O'Brienovi** na tom, kolik prstů **Winston** vidí – jde jen o to, aby **Winston** uznal moc, kterou nad ním **O'Brien** a tím pádem Strana mají.

Winstona se postupně daří zlomit natolik, že úplně ztrácí schopnost Straně vzdorovat. Když tak na konci knihy říká, že „miluje Velkého bratra“, nejedná se o nějaký volní akt, kdy mu „vymyli mozek“ a on uvěřil v **Ingsoc**. **Winstona** totiž připravili o veškerou schopnost milovat – dokáže už jen napodobovat pokyny Strany. Velkého bratra tedy „miluje“ jen v tom smyslu, že

roboticky vykonává úkony přikázané Stranou.

Podobně se i propagace transgenderismu snaží do podobného stavu dostat lidi na okrajové pravici, jež Katedrála považuje za skupinu s potenciálem k radikalizaci. Katedrála si uvědomuje, že vnější (tj. nemainstreamová) pravice její propagandu samozřejmě odmítne, nepotřebuje však transgenderismus jako zkoušku loajality – tu okrajová pravice dávno (ne)prokázala v nespočtu zkoušek předcházejících této konkrétní propagandistické kampani. Dnes se ostatně stačí podívat na něčí facebookový či twitterový účet, aby se snadno zjistilo, zda daný člověk je či není loajální systému. Ne, tato propaganda je určena náboženským a sociálním konzervativcům nebo umírněným, politicky středopravým nebo centristickým lidem. **Hrozba zůstává sice nevyslovená, ale jasná: buď uznejte, že muž v sukni je žena, nebo vás připravíme o místo, pověst u známých a přátel, poštveme na vás sociální odbor a celkově vám zničíme život.**

Vezměme si třeba – když se pustíme ještě o krok dál – články kritizující „předsudky“ heterosexuálních mužů, kteří nechtějí mít sex s transsexuálními „ženami“. Ze skryté hrozby v nich obsažené tuhne krev v žilách. Poselství těchto hlásných trub Katedrály zní, že pomalu uzrál čas, kdy zdráhající se dostanou na výběr: buď soulož s transgender člověkem, nebo potrestání režimem. Co by mohlo být ostentativnější demonstrací ryzí moci, než své odpůrce donutit k účasti na sexuální zvrácenosti, jež drtí ducha – při níž navíc musí předstírat, že se jim to líbí? Lze si vůbec představit mocnější metodu psychologické likvidace protivníka, než mu nařídít zhanobit své tělo a říkat tomu akt lásky?

Typickým terčem zde bývá umírněný republikán, podle kterého je John McCain kvůli své vojenské službě hrdinou, chodí do tradičního kostela, ale není proti troše soucitu s homosexuály. Žije ve čtvrti, která je z více než 90 % bělošská, ale rasa podle něj nemá s jejím stavem nic společného. Přestože momentálně neloajální není, vidí v něm Katedrála přinejmenším potenciál k herezi. Pokud ho se zbraní oloupí mladý černocho nebo někoho od něj z kostela zažalují, protože nechtěl upéct **svatební dort homo páru**, snadno se z něj může stát radikál. Proto se k němu musí Katedrála dostat jako první. Zatímco jeho děti může celkem snadno konvertovat vzděláním ve státních školách a propagandou v masmédiích, změnit smýšlení dospělého člověka bývá o dost složitější. Proto se Katedrála tak usilovně věnuje demoralizaci pomocí propagandy.

Jak v citované pasáži popsal Dalrymple, muset říkat **Bruce Jennerovi** žena je jen jedním dílem demoralizujícího účinku propagandy typu jedna. Povinně napochodovat do kanceláře nadřízeného a následně lhát o svém přesvědčení se však nutně podepíše na sebeúctě oběti. Na záludnosti dodává této formě propagandy i to, že každá její oběť se následně podílí na útocích proti ostatním disidentům. Propaganda typu jedna totiž není jen O'Brien s Winstonem v malé místnosti – jsou to i veřejné Dvě minuty nenávisti. Když se tak náš umírněný republikán poddá zastrašování a začne opakovat transgenderové lži, stává se okamžitě součástí programu nátlaku na ostatní, aby i oni začali lhát, vzdali se své sebeúcty a tváří tvář tyranii Katedrály rezignovaně propadli apatii a bezmoci. Svým přisvědčením se stává agentem Katedrály a ideologickým příslušníkem Stasi, který si fakticky ničím neliší od lidí, kteří na něj zaútočili.

Transgender lidé jsou loutkami systému, na jejichž konečném osudu nijak nesejde a případné debaty o právu na „soucit“ či „pochopení“ jsou tak naprostým *nonsequitorem*. Podobně jako v případě hnutí za občanská práva může Katedrála, jakmile dosáhne svých cílů, i u transgenderismu svá povrchní zdůvodnění konkrétního tažení snadno odložit. Brzy poté, co Katedrála rozdrtila kapacitu místních politických elit (jež se stavěly proti jejím záměrům) vzdorovat moci jejích národních institucí, přestala být neutěšená situace černošského společenství pro levicovou politiku tématem – ovšem s výjimkou situací, kdy se nabízí využít jí k novým politickým účelům, jako např. centralizaci policejních složek.

Namlouvat si tak, že transgenderismus má cokoliv společného s opravdovou pomocí transgender lidem, z člověka *de facto* dělá užitečného idiota propagandy.

Konečným plánem Katedrály pro transgenderismus je totiž demoralizace, umlčení a vynucení si poslušnosti okrajové pravice. Hrůza z odplaty politických elit má vyvolat onen druh beznaděje a pasivity, který by lidem na pravici znemožnil vymanit se z falešného povědomí ideologie Katedrály, a tak pochopit svůj skutečný zájem na jejím odstavení od moci.

Nepotřebují, aby si pravičáci fyzicky nechávali odoperovat své genitálie – stačí, že je k tomu Katedrála přinutí psychologicky.

Kolik genderů ukazují, Winstone?

Úvaha Arthura Gordiana Transgenderismus je propaganda, vytvořená s cílem ponížit a vynutit si kapitulaci opozice vyšla na stránkách Social Matter 26. září 2017.